

ANTAL ATTILA

Dúlóút

Az alkonyi Hold hűvöse
harmattal itatja az akácós mélyülő zöldjét

a füstízű percek alkímiája
a tarló rezét matt ezüsttel cseréli fel

távozó lépteink neszeibe
selymes hangokat fon a szellőző kukoricás

aztán a föld nyugodt szívverése
belevész a közeli sztráda robajába

a dúlóút otthonosságából
végül csak tenyered melege marad

Nyári nap a Nyírségben

Előbb a lepkék álmos röpte
a reggeli zöld párában
aztán a Nap túlcsondult
mázas korsója

előbb a homoktenger gondolái:
a vasgyűjtő stráfszekerek
aztán a tájra keresztet vető
sportrepülő

előbb a nyurguló árnyékok
az alélt árokpartokon
aztán a focihírek
az alkony kocsmájában

előbb a motorvonat szívhangjai
a hűlő dombokon túlról
aztán az első őszi levéllel
lehulló este